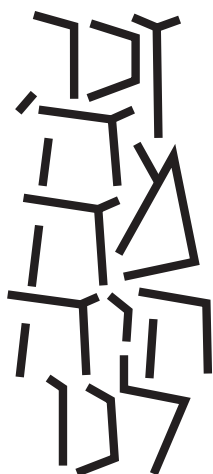

סדר קינות לתשעה באב

מוגה ומבואר בידי
הרב דוד פוקס

•

הוצאת קוֹרֵן ירושלים

תוכן עניינים

ז	הקדמה
1	איכה
11	קינות לערב תשעה באב
21	קינות לתשעה באב
113	קינות על קדושי השואה
127	מפתח הקינות

הקדמה

”מִי־תִנְנֵי כִּירְחֵי־קָדָם, פִּימִי אֶלֹהֵי יִשְׁמְרֵנִי” (איוב כט, ב)
 ”אֲשׁוּעַ אֶלְיָךְ וְלֹא תַעֲנֵנִי, עֲמֹדֵתִי וְתִתְבַּנֶּן בִּי” (איוב ל, כ)

בכל ספר הרואה אור בהוצאתנו מושקעות שעות רבות של עמל, בירור וליטוש. כדי להעניק לציבור דבר נאה ומתקבל, נדרש להתחיל את המלאכה כשנה לפני מועד היציאה לאור העולם. מציאות זו העמידה אותנו בפני התלבטות: בכל יום אנו מתפללים על שיבת ה' לציון, הכיכד זה נשקיע זמן ומאמצים רבים כל כך בספר שכלל לא ייקרא בפי הציבור אם נוכה שיה' ייענה לתפילותינו אלה? האם ניגע לריק? לעומת זה, האין מוטל עלינו לשרת את הציבור ולהגיש לו את סדר הקינות השייכות ליום החורבן, הנהוג כבר אלפיים שנה ואולי אף יותר?

מסתבר שההתלבטות, אם להשקיע מאמצים אף שייחבן שמהלך הגאולה יושלם בקרוב, נוגעת לתחומים רבים אחרים בחיינו, ובעיקר לשיקולים העומדים לפנינו בעת קבלת החלטות. אילו היה לנו ברור שבתוך זמן מועט תגיע הגאולה השלמה, האם היינו בוחרים בקריירה אחרת? האם היינו מייעדים כסף לקרבתנו? האם היינו מקצים מקום בבתנו לחפירת מקווה טהרה? ואם התשובה לכל אלה היא שלילית, האם יצאנו מגדר "מצפים לישועה" (שבת לא ע"א)? לעומת זה, האין מוטל עלינו לעצב את אורח חיינו על פי המציאות שבה אנו חיים?

לשאלות אלה אין מענה. אין הסבר מתקבל על הדעת שיפשר כיאות בין הציפייה לעתיד להשלמה עם ההווה. למתח זה מתווספת המורכבות של הקינות הנאמרות בתשעה באב. מהי מהותן? האם אנחנו זועקים בהן על מצבנו הדל מתוך כאב נואש? האם אנחנו מעלים לפני ה' ולפנינו את זיכרון החורבן? האם אנחנו מתחננים לגאולה ולתיקון המעוות? נראה שאף כאן אין הכרעה. כשם שהקינות נכתבו במהלך אלפיים השנים האחרונות בציפייה והשלמה, בועקה ותקווה, בזיכרון ותחינה – כן הן נאמרות גם בימינו.

העריכה של הקינות והכתיבה של המבואות נעשתה בראש ובראשונה בידי הנאמנות של הרב דוד פוקס. הטקסט לקוח מסדר הקינות עם פירוש הרי"ד סולובייצ'יק שיצא לאור בהוצאתנו לפני חמש שנים, או הוכן בידי פנחס רוט בבירור קפדני של הנוסח המקורי של כל הקינות מתוך כתבי יד ודפוסים ישנים, והוגה בידי חנן אריאל וישראל אליצור. את ההגה לקינות ולמבואות עשתה אפרת גרוס,

והעיצוב המוקפד הוא מעשה ידיה של אסתר באר, על פי העקרונות שקבע אליהו קורן ז"ל. על ההפקה אמון אבישי מגנצא. תקוותנו בעת כתיבת שורות אלה היא שלא יהיה עוד צורך להשתמש בספר זה, מלבד להיזכר כבחלום בימים עברו: "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים" (תהלים קכו, א).

בדור שבו אפשר לקבל תשובות לכל שאלה ובקשה בלחיצת כפתור, מציאות של תהייה וסתירות אינה דבר מצוי. אך בתשעה באב הנחת היסוד היא שאין לנו פתרון, ופנייתנו אל ה' מורכבת מקריאות רבות שנכתבו במהלך הדורות. שלב זה של זעקה, תעיה וחיפוש נואש ככל הנראה הוא חלק מתהליך הגאולה.

עת אראה יפֵיך / אקרא משוררים בשיר

עת אחזה עניך / אקרא מקונניך

(מתוך הקינה 'ציון עטרת צבי').

יהושע מילר

ערב בין המצרים התשע"ז

שנת החמישים לאיחוד ירושלים

מגילת איכה

לאחר תפילת עמידה של ערבית יושבים על הארץ וקוראים איכה.
יש הנוהגים לקרוא איכה גם בבוקר לאחר התפילה.

בערב אם קוראים מתוך מגילה, נוהגים לברך (משניב תצ, ח):

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִקְרָא מִגִּלָּה.

א אִיכָּה | יִשְׁבֶּה בְּדָד הָעִיר רַבְתִּי עִם הֵיטָה כְּאַלְמָנָה רַבְתִּי בְּגוֹיִם
ב שָׂרְתִי בְּמִדְיָנוֹת הֵיטָה לְמָס׃ כְּלוּ תִבְכֶּה בְּלֵילָה וּדְמַעְתֶּךָ עַל
לְחֵיהֶ | אֵינִי לָהּ מִנְחָם מִכָּל־אֲהַבֶּיהָ כִּלְדַעֲיָה בְּגָדוּ בָּהּ הֵיוּ לָהּ
ג לְאֵיבִים׃ גִּלְתָה יְהוּדָה מֵעֲנִי וּמִרַב עֲבָדָה הִיא יִשְׁבֶּה בְּגוֹיִם לֹא
ד מִצֵּאָה מִנוּחַ כִּלְדַדְּפִיהָ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים׃ דְּרַכִּי צִיּוֹן אֲבִלוֹת
מִבְּלִי בְּאֵי מוֹעֵד כִּלְשַׁעְרֶיהָ שׁוֹמְמִין כְּהֵנִיחָה נְאֻנְחִים בְּתוֹלְתֶיהָ
ה נֹגוֹת וְהִיא מֵרָלָה׃ הֵיוּ צָרִיהָ לְרֹאשׁ אֵיבֶיהָ שָׁלוֹ כִּי־יְהוּהָ הֹגְהָ
ו עַל־רֹב פְּשָׁעֶיהָ עוֹלָלֶיהָ הִלְכוּ שָׁבִי לִפְנֵי־צָר׃ וַיֵּצֵא מִן בֶּת־צִיּוֹן
מִבֵּית
ז כָּל־הַדְּרָה הָיוּ שָׂרִיָּה כְּאֵילִים לֹא־מִצְאוּ מִרְעֵהָ וַיִּלְכוּ בְּלֹא־
ח כֶּחַ לִפְנֵי רוּדֶף׃ זָכְרָה יְרוּשָׁלַם יְמֵי עֲנִיָּה וּמְרוּדֶיהָ כֹּל מִחֲמֹדֶיהָ
אֲשֶׁר הָיוּ מִימֵי קֹדֶם בְּנִפְלַעַמָּה בֵּי־צָר וְאֵין עוֹזֵר לָהּ רְאוּהָ
ט צָרִים שָׁחֲקוּ עַל־מִשְׁבַּתָּה׃ חֲטָא חֲטָאָה יְרוּשָׁלַם עַל־כֵּן לִנְדָּה
י הֵיטָה כֹּל־מִכְבֹּדֶיהָ הִזְלִוָה כִּי־דָאוּ עֲרוֹתֶיהָ גַם־הִיא נְאֻנְחָה
יֵ וַתִּשָּׁב אַחֲזֹר׃ טַמְאָתָהּ בְּשׁוּלֶיהָ לֹא זָכְרָה אַחֲרִיתָהּ וַתִּרְדַּ
יֵ פְּלָאִים אֵין מִנְחָם לָהּ רָאָה יְהוָה אֶת־עֲנִיָּי כִּי הִגְדִּיל אוֹיֵב׃ יָדוּ
יֵ פָרַשׁ צָר עַל כֹּל־מִחֲמֹדֶיהָ כִּי־רָאָתָהּ גּוֹיִם בָּאוּ מִקְדָּשָׁהּ אֲשֶׁר
יא צִוִּיתָהּ לֹא־יָבֹאוּ בְּקֹהֶל לֶךְ׃ כֹּל־עַמָּה נְאֻנְחִים מִבְּקָשִׁים לַחֵם
יֵ נִתְּנוּ מִחֲמוּדֶיהֶם בְּאֹכֵל לְהַשִּׁיב נַפְשׁ רָאָה יְהוָה וְהִפְיֹטָהּ כִּי
יֵ הֵייתִי זוֹלָלָה׃ לֹא אֵלֵיכֶם כֹּל־עֲבָרֵי דֶרֶךְ הִפְיֹטוּ וְדָאוּ אֶס־יִשׁ
יֵ מִכְּאוֹב כִּמִּכְאוֹבֵי אֲשֶׁר עוֹלָל לִי אֲשֶׁר הֹגְהָ יְהוָה בְּיוֹם חֲרוֹן

אָפוּ: מִמָּרוֹם שְׁלַח־אֵשׁ בְּעִצְמֹתַי וַיִּדְדֶנָּה פָּרֵשׁ רֶשֶׁת לְרַגְלִי י
 הַשִּׁיבְנִי אַחֲזוֹר נִתְּנָנִי שְׁמִמָּה כָּל־הַיּוֹם דָּוָה: נִשְׁקָד עַל פִּשְׁעֵי י
 בִּידּוֹ וַיִּשְׁתַּדְּגוּ עָלוּ עַל־צוּאָרֵי הַכְּשִׁיל כַּחַי נִתְּנָנִי אֲדָנִי בִּידֵי ט
 לֹא־אוּכַל קוֹם: סִלָּה כָּל־אֲבִירֵי ו אֲדָנִי בְּקַרְפֵּי קָרָא עָלַי מוֹעֵד ט
 לְשִׁבְרַי בַּחֲזוּרֵי גַת דֶּרֶךְ אֲדָנִי לְבַתּוֹלֵת בַּת־יְהוּדָה: עַל־אֱלֹהֵי ו ט
 אֲנִי בּוֹכִיָּה עֵינַי ו עֵינַי יִרְדֶּה מֵיִם בִּידְחַק מִמֶּנִּי מִנְחָם מִשִּׁיב
 נַפְשִׁי הָיוּ בְנֵי שׁוֹמְמִים כִּי גָבַר אוֹיֵב: פִּרְשָׁה צִיּוֹן בִּידֵיהֶם אֵין י
 מִנְחָם לָהּ צוּה יְהוָה לִיעֲקֹב סָבִיבּוּ צָרֵי הִיתָה יְרוּשָׁלַם לְנֹדָה
 הַעַמִּים: צִדִּיק הוּא יְהוָה כִּי פִיהוּ מְרִיתִי שְׁמַעוּ־נָא כָל־עַמִּים יח
 וְדַאוּ מִכְּאֲבֵי בְּתוֹלֵתִי וּבַחֲזוּרֵי הִלְכוּ בִּשְׁבִי: קָרָאתִי לְמַאֲהָבִי ט
 הַמָּה רַמּוֹנֵי כְּהֵנִי וּזְקַנֵּי בַעִיר גּוֹעוּ כִּי־בִקְשׁוּ אֲכַל לָמוּ וַיִּשְׁיבוּ
 אֶת־נַפְשָׁם: רָאָה יְהוָה כִּי־צָר־לִי מֵעַי חֲמַרְמָרוּ נִהַפְךְ לִבִּי כ
 בְּקַרְפֵּי כִּי מָרוּ מְרִיתִי מַחוּץ שְׁפֹל־הַחֵרֶב בַּבַּיִת כְּמוֹת: שְׁמַעוּ כא
 כִּי נִאֲנַחָה אֲנִי אֵין מִנְחָם לִי כָּל־אֵיבֵי שְׁמַעוּ רַעְתִּי שָׁשׂוּ כִּי אֲתָה
 עֲשִׂיתָ הַבֵּאתָ יוֹס־קְרָאתָ וַיְהִיו כְּמִנִּי: תֵּבֵא כָל־דַּעְתָּם לִפְנֵיךְ כב
 וְעוֹלָל לָמוּ כַּאֲשֶׁר עוֹלֵלֵת לִי עַל כָּל־פִּשְׁעֵי בִידְבוֹת אֲנַחְתִּי
 וְלִבִּי דָוִי:

יִכְהָ יַעֲיֵב בְּאָפוּ ו אֲדָנִי אֶת־בַּת־צִיּוֹן הַשְּׁלִיךְ מִשְׁמִיִם אֲרָץ א ב
 תַּפְּאֵרֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא־זָכַר הַדַּס־דְּגָלוֹ בַּיּוֹם אָפוּ: בִּלְעַ אֲדָנִי ב
 לֹא חָמַל אֶת כָּל־נְאוֹת יַעֲקֹב הָרַס בְּעִבְרַתּוֹ מִבְּצָרֵי בַת־ ו
 יְהוּדָה הַגִּיעַ לָאָרֶץ חָלָל מִמְּלֶכֶה וְשָׂרִיָּה: גִּדַע בַּחֲרֵי־אָף כָּל ג
 קָרַן יִשְׂרָאֵל הַשִּׁיב אַחֲזוֹר יְמִינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב וַיִּבְעַד בִּיעֲקֹב כָּאֵשׁ
 לְהַבָּה אֲכָלָה סָבִיב: דֶּרֶךְ קִשְׁתּוֹ כָּאוֹיֵב נִצָּב יְמִינוּ כִּצֵּד וַיַּהֲדֹג ד
 כָּל מַחְמַד־יַעֲיֵן בְּאֵהֶל בַּת־צִיּוֹן שִׁפְךָ כָּאֵשׁ חֲמַתּוֹ: הִיָּה אֲדָנִי ו ה

קינות לערב תשעה באב

א | זכור ה' מה היה לנו

לאחר קריאת איכה שליוח הציבור חוזר על פרק ה, המתאר את האומה האבלה לאחר שחלף זמן מאז החורבן, והיא מקוננת על מצבה השפל. שליוח הציבור קורא פסוק פסוק, והקהל עונה 'אוי' (כבפסוק טו) וחוזר על חלק מהפסוק הראשון 'מה היה לנו'. פסוק יט 'אָתָּה ה' לְעוֹלָם תֵּשֵׁב' כבר אינו קינה, אלא תפילה. מפסוק זה והלאה שליוח הציבור אומר בקול והקהל אינו עונה (מחזור ויטרי, רסד). במנהג אשכנז המורחי נהגו לומר רק את חציו הראשון של כל פסוק, ובמקום חציו השני אמרו שורה המתחרת עם הראשונה, לעתים מקבילה לה בתוכנה לעתים מפתחת את הרעיון הגלום בה.

אוי.	זְכוֹר יְהוָה מַה־הָיָה לָנוּ
אוי מה היה לנו.	הַבֵּיטָה וּרְאֵה אֶת־חֲרוּפְתֵינוּ
אוי.	נַחֲלָתֵנוּ נִהְפְּכָה לְזָרִים
אוי מה היה לנו.	בְּתֵינוּ לְנֹכְרִים
אוי.	יְתוּמִים הֵינּוּ וְאִין אָב
אוי מה היה לנו.	וְאִמּוֹתֵינוּ מְקוֹנְנוֹת בְּחֹדֶשׁ אָב
אוי.	מִימֵינוּ בְּכֶסֶף שָׁתִינוּ
אוי מה היה לנו.	כִּי נִסּוּךְ הַמַּיִם בִּזְינוּ
אוי.	עַל צְוָארֵנוּ נִרְדַּפְנוּ
אוי מה היה לנו.	כִּי שָׁנֵאת חֲנָם רַדַּפְנוּ
אוי.	מִצָּרִים נִתְּנוּ יָד
אוי מה היה לנו.	וְאֶשׁוּר צָדְנוּ כְּצִיד
אוי.	אֲבֹתֵינוּ חָטְאוּ וְאִינָם
אוי מה היה לנו.	וְאִנְחָנוּ סוֹבְלִים אֶת עוֹנָם
אוי.	עֲבָדִים מְשֻׁלוּ בְנוּ
אוי מה היה לנו.	כִּי שְׁלוּחַ עֲבָדִים בְּטָלְנוּ
אוי.	בְּנַפְשֵׁנוּ נִבְיֵא לַחֲמֵנוּ
אוי מה היה לנו.	כִּי קִפְצָנוּ מֵעֲנֵי יָדְנוּ

עֹרְנוּ בְּתַנּוּר נִכְמְרוּ אוי.
 כִּי כְבוֹדָם בְּקִלּוֹן הִמְירוּ אוי מֶה הָיָה לָנוּ.
 נָשִׁים בְּצִיּוֹן עָנוּ אוי.
 כִּי אִשָּׁת אִישׁ טָמְאוּ וְזָנוּ אוי מֶה הָיָה לָנוּ.
 שָׂרִים בְּיָדָם נָתְלוּ אוי.
 כִּי גֹזֶלֶת הָעֵנִי חָמְסוּ וְגִזְלוּ אוי מֶה הָיָה לָנוּ.
 בַּחֲוָרִים טָחוּן נָשְׂאוּ אוי.
 כִּי בְּבֵית זֹנָה נִמְצְאוּ אוי מֶה הָיָה לָנוּ.
 זְקֵנִים מִשְׁעַר שַׁבָּתוֹ אוי.
 כִּי מִשְׁפַּט יָתוֹם וְאַלְמָנָה עֲוֹתוּ אוי מֶה הָיָה לָנוּ.
 שַׁבָּת מִשׁוֹשׁ לִבְנוֹ אוי.
 כִּי נִבְטְלוּ עוֹלֵי רִגְלֵינוּ אוי מֶה הָיָה לָנוּ.
 נִפְלְאָה עֲטָרַת רֹאשֵׁנוּ אוי.
 כִּי נִשְׂרַף בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ אוי מֶה הָיָה לָנוּ.
 עַל זֶה הָיָה דָוָה לִבְנוֹ אוי.
 כִּי נָטַל כְּבוֹד בֵּית מֵאֹיֵינוּ אוי מֶה הָיָה לָנוּ.
 עַל הַר צִיּוֹן שִׁשְׁמִם אוי.
 כִּי נָתַן עָלָיו שְׁקוֹץ מְשׁוּמִם אוי מֶה הָיָה לָנוּ.

שליח הציבור:

אֶתְּהָ אֵיכָה ה' יְהוָה לְעוֹלָם תִּשָּׁב, כִּסְאֲךָ לְדוֹר וָדוֹר:
 לָמָּה לִנְצַח תִּשְׁכַּחֲנוּ, תִּעֲזַבְנוּ לְאוֹרֶךְ יָמִים:
 הַשִּׁיבֵנו יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וְנָשׁוּבָ, תִּדְשׁ יָמֵינוּ בְּקָדְשׁ:

כִּי אִסְמָאִס מְאִסְתָּנּוּ, קִצְפַּת עָלֵינוּ עַד־מָאֵד:
הַשִּׁיבֵנו יְהוָה אֵלֶיךָ וְנָשׁוּב, חֲדָשׁ יָמֵינוּ בְּקָדְשׁ:

ב | איך מפי בן ובת

אם תשעה באב חל במוצאי שבת, אין אומרים ויהי נעם' (סדר רב עמרם גאון), ונוהגים לומר קינה זו:

אֵיךְ מְפִי בֶן וּבַת / הַגּוֹת קִינּוֹת רַבַּת
תַּמּוּר שִׁירִים וְחֻדּוֹת

וְיֵהִי נֶעַם נְשֻׁבַת, בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת.

אוֹי כִּי נִגְזְרָה גְזֵרָה / בְּחָרֵי אָף וְגַם בְּעֵבְרָה
וְאָפוּ בְּנוֹ חָרָה / וּבְעֵרָה חֲמָתוֹ כְּלַבַּת

וְיֵהִי נֶעַם נְשֻׁבַת, בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת.

אוֹי כִּי בְּתִינּוּ שָׁנוּ / וּבַתּוֹלֹתֵינוּ עָנוּ

וּפְנִינוּ נְשֻׁתָנוּ / וְגַם הִשְׁחָרוּ כְּמַחֲבַת

וְיֵהִי נֶעַם נְשֻׁבַת, בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת.

אוֹי כִּי שִׁדּוֹנוּ צָרִים / וְגַם נָפְלוּ בֵּי שָׁרִים

בְּנֵי צִיּוֹן הִיקָרִים: / הָיוּ נִצּוּרִים כְּבַבַּת

וְיֵהִי נֶעַם נְשֻׁבַת, בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת.

אוֹי כִּי נִפְלָה עֵטְרַת / וּגְבֻרַת כְּתֵף סוּרֶרֶת

וְחֻדַּל הוֹד וְתַפְאֶרֶת / צְמָצוּם שֶׁכֵּן חֲבַת

וְיֵהִי נֶעַם נְשֻׁבַת, בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת.

אוֹי כִּי נִטְלָה מְנוּרָה / וּקְטֹרֶת לְבוֹנָה הִטְהוּרָה

וְנִבְזָה גְזִית מִיְקָרָה / אֲבֵלָה אַרְץ זָבַת

וְיֵהִי נֶעַם נְשֻׁבַת, בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת.

ג | בליל זה יבכיון

"תשיעי סמוך לחשכה הציתו בו את האור והיה דולק והולך כל היום כולו" (תענית כט ע"א). בשני הבתים הראשונים המשורר האלמוני מתאר את הגלות. תחילה הוא מדמה את עם ישראל לבת שנשבתה מבית אביה, ואחר כך לאישה נואפת שגורשה מבית בעלה. בשני הבתים הבאים הוא מתאר את תשעה באב כיום מועד לפורענות, כדברי הגמרא (שם) "מגלגלין זכות ליום זכאי וחובה ליום חייבי".

בְּלִיל זֶה יִבְכְּיוֹן וַיִּלְלוּ בְּנֵי / לֵיל חָרַב קִדְשֵׁי וְנִשְׁרְפוּ אַרְמוֹנֵי.

וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ בִּגְזוּנֵי / וַיִּבְכּוּ אֶת־הַשְּׂרָפָה אֲשֶׁר שָׂרַף יְהוָה: ויקרא י

בְּלִיל זֶה יִבְכְּיוֹן וַיִּלְלוּ בְּנֵי.

בְּלִיל זֶה תִּלְלוּ מִרַעְיוֹנֵי נַחֲדָלַת / וּמִבֵּית אָבִיחָה בְּחַיִּים מִבְּדָלַת.

וַיִּצְאָה מִבֵּיתוֹ וְנִסְגַר הַדָּלַת / וְהָלַכָה בְּשַׁבְיָהּ, בְּכָל פֶּה נֹאכְלַת.

בְּיוֹם שְׁלֵחָהּ, בְּאֵשׁ בּוֹעֵרַת וְאוֹכְלַת / וְאֵשׁ עִם גַּחְלַת יִצְאָה מֵאֵת יְהוָה.

בְּלִיל זֶה יִבְכְּיוֹן וַיִּלְלוּ בְּנֵי.

בְּלִיל זֶה הִגְלָל סִבֵּב הַחוּבָה / רֵאשׁוֹן גַּם שְׁנֵי, בֵּיתִי נַחֲרָבָה.

וְעוֹד לֹא רַחֲמָה בַת הַשׁוֹבְבָה / הַשְּׁקֵתָה מִי רֵאשׁ, וְאֵת בְּטָנָה צָבָה.

וְשִׁלַּחַהּ מִבֵּיתוֹ, וְגַם נִשְׁתָּה טוֹבָה / גְּדוּלָה הַשְּׁנָאָה מֵאֵת אֲשֶׁר אֶהְבָּהּ.

וּבְאֲלֻמְנוֹת חַיִּית כָּאִשָּׁה נַעֲזָבָה / וְהֵאמֵר צִיּוֹן עֲזָבַנִי יְהוָה: ישעיה מט

בְּלִיל זֶה יִבְכְּיוֹן וַיִּלְלוּ בְּנֵי.

בְּלִיל זֶה קִדְרְתִי וְחִשְׁכוּ הַמְּאוֹרוֹת / לְחַרְבֵּן בֵּית קִדְשֵׁי, וּבִטּוֹל מִשְׁמֹרוֹת.

בְּלִיל זֶה סְבוּנֵי, אֶפְפוּנֵי צְרוֹת / וְגַם קָרָא מוֹעֵד, בְּדִין חֲמֵשׁ גְּזוֹרוֹת.

כִּי חָנַם בְּכוֹ, וְנִקְבַע לְדוֹרוֹת / יַעַן, כִּי־הִיִּתָה סִפָּה מֵאֵת יְהוָה: מלכים א' יב

בְּלִיל זֶה יִבְכְּיוֹן וַיִּלְלוּ בְּנֵי.

בְּלִיל זֶה, אֲרָעוּ בּוֹ חֲמֵשׁ מְאֻרְעוֹת / גְּזַר עַל אֲבוֹת, בְּפִרְעַת פְּרָעוֹת.

וְדַבְּקוּ בּוֹ צְרוֹת מְצֻרוֹת וְגַם רְעוֹת / יוֹם מוֹכֵן הָיָה, בְּפִגְעַת פְּגָעוֹת.

וְהַעֲמִיד הָאוֹיֵב, וְהָרִים קוֹל זֹעוֹת / קוֹם, כִּי זֶה הַיּוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה.

בְּלִיל זֶה יִבְכְּיוֹן וַיִּלְלוּ בְּנֵי.